

Мариана Тинчева Еклесия
Бисерчето

„И минаваше през градове и села, като поучаваше и отиваше към Иерусалим. А някой Му рече: Господи, малцина ли са, които се спасяват? Той им рече: подвизавайте се да влезете през тесните врата; защото казвам ви, мнозина ще поискат да влязат и не ще могат.“

Когато слезе от трамвая на спирка Операта, тя видя на платното до тротоара голям мъжки портфейл. Стори й се невероятно, защото потокът от коли и хора тук е огромен, та едва ли е бил на земята повече от минута. Наведе се, взе го, отвори го, а когато надникна вътре, видя, че в него има много пари. Двама от чакащите на спирката също надникнаха и като видяха богатството, се ядосаха, че не са забелязали навреме портфейла. Единият даже протегна ръка и каза: „Дай да го занеса в полицията!“, но възрастната жена спокойно прерови другите прегради и видя шофьорска книжка, лична карта, служебни бележки, телефонни номера... „Всичко е наред, аз ще го занеса на стопанина!“ – усмихна се на онзи с протегнатата ръка. Той завъртя многозначително пръст в слепоочието си: „На нас ще разправяш, че ще занесеш... Е може, но без парите.“ – той още не можеше да си прости, че не е видял портфейла навреме, защото в това време на грабежи, убийства, насилия едва ли има човек, който ще намери пари и ще ги върне на собственика! Още повече бабето със скъпоценната находка изглеждаше от онези, които ровят в кофите за боклук – протрити обувки, полата й захабена, старомодна чантичка от времето на младостта й... Тя прибра намерената вещ, бързо тръгна към светофара и се скри в тълпата, втурнала се на зелена светлина.

...Беше към 18 часът, когато позвъни на входната врата на висока триетажна къща недалече от хотел „Плиска“ – това беше адресът от личната карта на Симеон Павлов, роден през 1942 г. в София. Домът явно беше частен, имаше хубава градина в двора и гаражи. Портата може би не беше заключена, ала жената не се опита да я отвори. Но прозорчето от стълбите се показва младата собственичка и попита непознатата ко-го търси. Като забележа не особено представителния вид на възрастната, тя отрони хладно: „За какво ви е Симеон Павлов?“

„Тук ли живее?“ – отвърна вместо отговор. Как можеше да е сигурна, че той ще бъде човекът с изгубения портфейл.

След две минути до портата застана човек, сходен с този на снимката; беше висок, с прошарени коси, приятна външност, но някак напрегнат... Когато възрастната жена извади от чантичката си портфейла, непознатият извика: „Боже мой!“ Пое го, разтвори, видя документите и парите, ала не можеше да повярва на очите си: „Вие ли го намерихте?“ – попита и прегърнал жената, я въведе през входа.

„Да, бързах да дойда, защото съм сигурна, че се тревожите. Всичките ви най-важни документи и парите са тук...“

Той я поведе по стълбите. Видя обувките и износените й дрехи в

гръб, отново погледна в преградата на парите, не успя да ги преброи, но разбра, че са толкова триста лева, приготвени да плати данъците...

Когато неочакваната гостенка се настани във фотьойла в хола, стопанинът я попита как се казва. „Християна“ – отвърна тя. „Вие нямате ли грижи?“ – попита я, защото не беше сигурен, че ако той намери толкова пари, ще върне всичките веднага.

„Имам само една болна дъщеря, която никога не е работила. Двете живеем в една стая на булевард Дондуков, от двадесет години съм пенсионерка“ – честно сподели жената.

„Може ли да ми напишете двете си имена, адреса и телефона?“ – попита Симеон Павлов.

„Телефон нямаме, защото е скъпо. Пък и кой ще ни търси, ние не сме нужни на никого“ – усмихна се.

Сега мъжът забеляза в очите на жената светлина, каквато не беше срещал от много години у хората около себе си: „Вие сте едно бисерче, защо се подценявате? С какво мога аз да ви бъда полезен?“ – той извади една банкнота от 50 лева и я остави на масата пред жената.

„Благодаря ви, толкова ни трябваха пари да платим електричество-то, че може да ни го спрат!“ – зарадва се на дарението.

„И се въздържахте да не си вземете сама?“

„А как ще вляза в Небесното царство при Бога, ако открадна чужди пари?“ – тя едва сега забеляза, че къщата не е на беден човек.

...След четири седмици във вестник „Трета възраст“ се появи съобщение с благодарствени думи към Християна Трънкова, пенсионерка, 75 годишна, в затруднено семейно и социално положение, намерила портфейл с документи и много пари, и ги предала на собственика. Съобщението беше кратко, изписано със ситни букви, едва забележимо. Но то светеше като бисерче в океана от вестникарски съобщения за бедност, алчност, суета, корупция в днешното царство тук, на земята.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10441>]